

Bibliaóra – 2020. november 03.

Előfóhász: „Sírva jönnek, és fohászkodnak, miközben vezetem őket; folyóvizekhez vezetem egyenes úton, amelyen nem botladoznak. Mert atyja vagyok Izráelnek. (Jer 31, 9).” Ámen.

Ének: 346. dicséret 1-5: „Győzhetetlen én köszállom...”

Előima:

Köszönjük, vezérlő Mesterünk, hogy ma mindenki Téged keres. Mi is meg akarunk érkezni oda, a kegyelem Kútforrásához, hogy életet nyerjünk ott, ahol a bűnt gyűlölik, de a bűnöst szeretik. Köszönjük Neked, igaz Napunk, hogy ma is így ragyogtad be sötétben ülő néped szolgálatát. Hiszen fájdalmas sóhajtásainkat hálaadássá formáltad, szűkölködésünket bőségre változtattad. Jól látjuk, hogy kitartottál mellettünk a végsőkig. Drága Megváltónk, szívünket, minden kincsünket Eléd hozzuk. Hozzád akarunk tartozni, Akinek a kezében ott van a jövő. Jöjj hát, Te taníts bennünket, hadd gerjedjen a szívünk, hevüljön a bensőnk, és épüljön mindaz, ami összetört ebben a zajos és nyugtalan világban. Erősíts meg, édes Vigasztalónk, Szentlélek Isten, hogy örülni tudjunk a közösségnek Veled, és kérünk, lélekben és igazságban kapcsolj össze minden testvérrel, akikkel együtt érkezünk meg Tehozzád, felséges Istenünk, Aki most is boldoggá, egészségessé és szabaddá teszel. Jézus Krisztus nevében fogadj el bennünket, úgy ahogy vagyunk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel II. könyve 22, 1-25

„Dávid ennek az éneknek a szavait mondta el az Úrnak, amikor az Úr kimentette őt minden ellenségének és Saulnak a kezéből. Így mondta: Az Úr az én köszállam, váram és megmentőm, Istenem, kösziklám, nála keresek oltalmat. Pajzsom, hatalmas szabadítóm és fellegrőm, menedékem és szabadítóm, megszabadítasz az erőszaktól. Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. Mert körülvettek a halál örvényei, pusztító áradat rettent engem. A sír kötelei fonódtak körém, a halál csapdái meredtek rám. Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, kiáltottam az én Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom fülébe jutott. Megrendült és rengett a föld, az egek alapjai megremegtek, megrendültek, mert haragra gyúlt. Füst jött ki orrából, szájából emésztő tűz, parázs izzott benne. Lehajlította az eget, és leszállt, homály volt lába alatt. Kerúbon ülve repült, szelek szárnyán jelent meg. Sötétségből vont sátrat magának, víztömegből, gomolygó fellegekből. Fényzőn jár előtte, parázsló tűz izzik. Dörög az Úr az égben, mennydörög a Felséges. Kibőjtötte nyilait és szétszórtá, kiröpítette villámait. Láthatóvá vált a tengerfenék, föltárultak a világ alapjai az Úr dorgálásától, haragos szelének fúvásától. Lenyúlt a magasból, és fölvetett, a nagy vizekből kihúzott engem.

Megmentett engem ellenségem hatalmából, gyűlölőimtől, bár erősebbek voltak nálam. Rám törhetnek a veszedelem napján, de az Úr az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem. Igazságom szerint bánt velem az Úr, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem. Hiszen vigyáztam az Úr útjára, és Istenemet nem hagytam el hűtlenül. Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől. Igazságom szerint jutalmazott meg az Úr, tisztaságom szerint, amit jól lát."

1-6. vers

Ez az igehely kétszer szerepel a Szentírásban. Dávid itt olvasható hálaadó imádsága szinte teljesen megegyezik a 18. zsoltárral. Középpontjában Isten áll, Akinek szolgálja a király, a nép képviselője, de legfőképpen szeretett választottja. Az Úr Dávid Megtartója és Megváltója. Nagyon szoros a kapcsolat Ábrahám Ura és Dávid között. Kőszál és szikla, Akire érdemes volt ráépíteni az életét. Vár, Ahová érdemes volt menekülni az üldözések idején. Pajzs, Akivel érdemes volt felövezni derekát, mert Ő hordozta. Isten Dávid életének a középpontja. Személyes Úr. Hűséges Barát. Csodálatos Tanácsos. Drága Beszélgetőtárs. Dávid ebben a hálaénekekben kifejezte őszinte ragaszkodását, ugyanis Dávid futott, elfutott, és megmenekült. Futását, életpályáját Isten irányította. Ez egy áldásos tapasztalata Dávidnak. Dávid Istennek tulajdonítja a megmenekedés útját. Az imádság erejét hangsúlyozza. Dávid a poklok poklát járta meg, de az Úr megszabadította és megtartotta.

Dávid nemcsak a magasságos Isten dicséretére mutat rá, hanem a mélység valóságára is. Volt idő az életében, amikor Isten számon tartotta, de ő nagyon mélyen volt. Sziklavárakba menekült Saul elől. Lépten-nyomon üldözték. Minden oldalról körülfogták. Ha Isten nem lett volna vele és mellette, akkor csak „*a halál örvényei, pusztító áradat, a sír kötelei és a halál csapdái.*”

Drága Testvérem! Amikor jelenvaló a nyomorúság, amikor tapintható a halálfélelem, akkor imádkozz! Csendesedj el az Úr előtt! Várj az Úrra! Nincs kit segítségül hívni csak a *Kőszálat*. Nincs kivel megbeszélni a dolgokat csak a *Pajzssal*. Soha ne feledd el, hogy van kivel beszélgetned. Soha ne feledd el, hogy erős tapasztalat az Isten segítése. Támaszkodj rá! Építs rá! Újítsd meg a szövetségedet!

7-16. vers

A valós élet után felülemelkedik. Mintha a mennyei templomba lenne. Isten nagy dicsőségesen jelenik meg. A Magasságos, a Szent, a Mindenható megjelenése élete egyetlen reménye. Mindenki beleremeg, ha Isten megjelenik.

Drága testvérem! Felülnézetből tekinteni az Úrra és önmagamra. A menny távlatából látni a saját életemet és Isten hűséges szolgálatát. Ott ahol rend van, ott ahol dicsőségben lakik, ott ahonnan az Úr érkezik. *Életének egyetlen mentsvára*

az Úr dicsőséges érkezése. Isten szabadító tette az ő haragjának a kinyilvánítása. Isten áldott lény. Dávid megtanulta: „Isten uralkodik.” Dávid a magáévá tette: az Úr hatalmas.

Hogyan érkezik az Úr meg a te nyomorúságodba? Erővel és hatalommal? Szelíden és csendesen Ki uralkodik a Te életedben? Ki a leghatalmasabb a nyomorúság idején? Az az Úr, Aki mindent irányít. Az az Őr, Aki mindenre ügyel. Aki, kiábrázolhatatlan és felfoghatatlan, életed Ura és Segítője. Az Urat éppen abban rendben ismerheted meg, amit maga alkotott. A teremtési rend, akár mennyire is torzult, az Urat dicséri. Megismerhető az Úr mindenki számára. Ahogyan a természeti katasztrófák előidéződnek és rendeződnek, úgy a személyes sebeink is Nála vannak és Általa behegednek.

17-25. vers

Végül teljesen eltér az Úr szabadítása. Aki imádkozik, és egyedül Őt hívja segítségül, amellet Isten bizonyít. Más az Ő szabadítása, mint a te gondolkodásod. Az Ő útja tökéletes, még akkor is, ha Rólunk van szó. Egyszer egy alkalommal egy likőrgyáros útközben megállt Spurgeon, a híres evangélista egyik igehirdetésén, majd azt mondta a szolgálattevőnek: „Jól imádkoztál, sokan voltak!” Spurgeon csak ennyit válaszolt: „Isten megadta, hogy ne legyen ezeknek az embereknek más programjuk! Ő mentette meg őket.

Jól imádkozol vagy várod az Úr szabadítását? Az őszinte imádságra az Úr válaszol. Dávid is tapasztalta. Nem kell, mert nem tudsz semmit sem hozzá tenni ahhoz a kegyelemhez, amely megragad és átölel. Jézusban Isten úgy tanúsította áldását, hogy nem kell jól imádkozni, nem kell semmit sem tenni, mert az igazi életbiztosítás nem a földön köttetik, hanem a mennyben van fenntartva nekünk. Isten kiállt és ma is kiáll választottja mellett.

Ének: „Mindig velem Uram, mindig velem...”

Egy kis segítség: <https://www.youtube.com/watch?v=Bhw1mkxYl-8>

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott II. levele 10,12-18
„Mert nem mernénk magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik önmagukat ajánlják, mivel ők önmagukhoz mérik és hasonlítják önmagukat, és így esztelennek bizonyulnak. Mi azonban nem mérték nélkül, hanem annak a határnak a mértéke szerint dicsekszünk, amelyet Isten szabott ki nekünk mértékül, hogy eljussunk hozzátok is. Mert mi nem mentünk túl a nekünk kiszabott határon, mint akik nem jutnak el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk Krisztus evangéliumával. Nem mérték nélkül, mások fáradozásával dicsekszünk, de reméljük, hogy hitetek megnövekedésével nagyra leszünk közöttetek a mi munkaterületünkön. Ennélfogva a rajtatok túl eső területeken is hirdetjük az evangéliumot, de nem dicsekszünk olyan munkával, amelyet másutt

már elvégeztek. Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék, mert nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl."

Pál „nem meri” önmagát a hamis apostolok közé sorolni vagy hozzájuk hasonlítani. Ez nem állt a szándékában soha. Ezek olyan emberek voltak, akik önmagukat ajánlották.

Drága testvérem! Soha ne higgy azoknak, akik önelégültek. Pompás teljesítményük és elegáns képességeik mögött egy nagy adag üresség rejlik. Van mindene, és mégis teljesen elveszített mindent. Ő megvan győződve arról, hogy valaki, pedig senki. Ahogyan a laodíceai gyülekezetéről olvassuk: *„Mivel ezt mondod: „Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen (Jel 3,14-22).”* Az önmagát ajánló szolgál, még ha szolgálai formát is vesz fel, nem az Úr küldöttje, hanem csaló és tetszeleg szerepében, nem pedig szolgál.

Sokszor lehet találkozni olyan lelki vezetővel, aki csak azért, hogy több követőt vonzanak. Ők nem Jézus Krisztus követésére hívják az embereket, hanem példájuk megélésére. Nem hasonlítanak Jézusra, az egy Úrra, aki példát adott nekünk a szeretet gyakorlásában. Nem is **HOZZÁ** mérik magukat, hanem **ÖNMAGUKHOZ**. Drága testvérek! Soha nem mi vagyunk a norma. Nem a mi hitünk, nem a mi szeretetünk, nem a mi reménységünk a mérvadó, hanem azé, aki elküldött minket. Értelmetlen az az élet, amely önmagára épít. Értelmetlen az a szolgálat, amely nem lát túl a saját árnyékán. Aki önmagában keresi a célt, el se induljon az úton, mert zsákutcába torkollik.

Pál emellett nem gondol önmagára, hanem arra az Úrra, aki kijelölte a munkaterületét, de rendelkezési joggal nem ruházta föl. Az Úr mértéke áldás. Az Úr mércéje lenyomat. Milyen jó tudatosítani, hogy ez a munkaterület nekünk, pozsonyi reformátusoknak maga Pozsony. A lakóterületünk a munkaterületünk. A lakórészünk a munkaterületünk. Ebben benne van a határ.

Drága testvérem! Ne dolgozz olyan helyen, ahol már tudod, hogy ott más hívők tevékenykednek az Úrért, de ragyogtasd fel az Ő csillagát, amit szemeddel láttál és Általa hitre jutottál, ott ahol élned és halnod kell.

Tiszteld mindenki munkáját, és *„becsüld meg az embereket, úgy nyersz te is becsületet, nyájas, szíves, ne légy kevély, mindenkivel békében élj. Amit nem kívánsz magadnak, te se tedd embertársadnak.”* – ahogyan tanultuk Pálóczi Czinke István nyomán Korintus is Pál munkaterülete volt. Pál Istentől kapta, nem önmagát ruházta fel azzal a joggal, hogy ott szolgáljon. Isten hozta őket kapcsolatba egymással és ez alapján – mandátum alapján, megbízatás nyomán hirdette nekik Isten erejét, Krisztus evangéliumát, a Megfeszített örömezenetét.

Most azonban a korinthusiak elfordulnak Páltól, és másra hallgatnak. Az ilyesmi azonban nem épít, hanem rombol. Ezek az emberek, akik önmagukat ajánlják más tollával, akarnak ékeskedni, és Pál apostol nem akar hasonló ravasz módszerrel élni. Ő tiszta szívvel és élő lélekkel költözött be és tette Isten által otthonossá a gyülekezetet. Arra törekedett, hogy Isten lakozzék közöttük, de ezek az emberek nem az Úrra függesztik szüntelen tekintetüket, épp ezért, nem tudják sem ők, sem a közösség, hogy mit veszíthetnek. Ugyanis megtorpan a hitbeli növekedés ott, ahol az önmagukat ajánlók szolgálnak. Nincs növekedés, mert azt Isten adja.

Pál a sok negatív tapasztalat után azonban nem más vidékre kívánczik. Nem más szőlője érdekli, hanem abban akar hűségesen szolgálni, amelyiket Isten rábízta. Nem elvágynak, hanem harcol értük, még hozzá úgy, hogy az Úrral dicsekszik. Pálnak nincsenek érdemei, nincsenek olyan képességei, amiket maga előtt vihet, és azt mondhatná – ezek az enyéme. Csak a kapott talentumokkal gazdálkodott Isten segítségével. Pál nem önmagával dicsekszik, hanem az Úrral, aki felruházta erővel a harcban. Az Úrral dicsekszik, nem csak Ővele érthette el az eredményeket. Minden szolga megbízhatósága abban áll, hogy önmagát ajánlja-e vagy pedig az Úr ajánlotta? Keresztelő János is megkérdezte Jézust: „„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” Jézus így válaszolt nekik: *„Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem* (Mt 11,2-6).” Jézus nem szupersztár volt, sőt nem is akart az lenni. Ő ma is a lelkek Megváltója, azoké, akik rádöbentek, hogy Jézus által vagyok aki vagyok és kegyelme nem lett hiábavaló bennem. Nem én, hanem az Úr cselekedett és cselekedhet. Apostol – küldött vagyok, nem pedig egy nyitott magamutogató programajánló, aki mindenre képes, csak épp az evangéliumot nem hirdeti. *„Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot* (IKor 9,16)!”

Utóima: Imádkozzunk lelki látásért, hogy meglássuk mit jelölt ki Isten személyesen nekünk munkaterületként a gyülekezetben? Vajon a hely, ahol élsz, az evangélium hirdetésére nagy lehetőség? Élünk a lehetőségekkel, mert *„Őbenne élünk, vagyunk és mozgunk* (ApCsel 17,16-34).”

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: [Anna], „hálát adott Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását. (Lk 2, 38).” Ámen.

Ének: 34. zsoltár: 1-4: „Mindenkoron áldom...”

DIETRICH BONHOEFFER:

Ki vagyok én?

Ki vagyok én? Gyakran mondják:
cellámból úgy lépek elő,
derűsen, nyugodtan, keményen,
mint várából a földesúr.

Ki vagyok én? Gyakran mondják:
őreimmel úgy beszélek,
szabadon, tisztán, kedvesen,
mintha parancsnokuk volnék.

Ki vagyok én? Azt is mondják:
sorsomat úgy viselem,
mosollyal, nyugodtan, büszkén,
mint aki váltig győzni szokott.

Az vagyok valóban, aminek mondanak?
Vagy csak az, aminek magamat ismerem?
Kalitkába zárt madár; sóvárgó, nyugtalan beteg,
aki levegőért kapkod, fuldokol,
színekre, virágra, madárdalra vágyik,
jó szóra, baráti melegre,
dühíti oktalan erőszak, kicsinyes bántás,
hánykolódik nagy dolgokra várva,
tehetetlenül aggódik, messze van barátja,
imádságra, gondolatra, alkotásra fáradt,
szíve üres, kész már mindentől búcsúzni?

Ki vagyok én? Ez vagy az?

Hol ez, hol amaz?

Egyszerre mindkettő? Másokat ámító,
magában sápító hitvány alak?

Vagy vert had fut bennem
szanaszét a már kivívott győzelem elől?

Ki vagyok én? Váltig faggat, gúnyol a magány, a gyötrelem.
Bárki vagyok, Te tudod, ismersz: Tiéd vagyok én, Istenem!